

KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KOMUNISTŲ PARTIJOS ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO IR RAJONO DARBO ŽMONIŲ DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Eina nuo 1948 m.

Nr. 1 (984)

Anykščiai, 1959 m. sausio mėn. 1 d.

Kaina 15 kap.

darbo žmonių kovą už taiką arba neseniai paskelbtą dildingą mūsų septynmečio planą. O gal mintyse skaičiuoji mūsų gimtojo miesto ir rajono darbo žmonių pergales. Ne tas svarbu. Svarbu, kad kiekvienas tarybinis žmogus — darbininkas, kolūkietis ar inteligentas — pasakys:

— Geri buvo metai! Turtinigi ir šlovingi.

Kai žmogui gyvenime sekas, sakoma, kad jis gimęs po laimingą žvaigždę. Bet mes neskaitome laimės iš žvaigždžių, nes tarybiniai žmonės patys sukuria jas ir priverčia suktis apie žemę. Savo rankų darbu žmogus kuria laimę žemėje ir jaučias laimingas.

Kas buvo V. Smertjevas anksčiau? Juodadarbis darbininkas, išnaudotojų pastumdėlis. Dabar jis „Draugystės“ kolūkio pirmininkas. Per keletą metų jis išvedė kolūki į pirmųjų gretas. Jo krūtinę puošia Lenino ordinas. Pernai ordinus, medalius ir kitus aukštus vyriausybinius apdovanojimus gavo keliasdešimt mūsų žemdirbių. Jų tarpe matome „Draugystės“ kolūkio fermos vedėją A. Šakėnaitę, „Anykščių šilelio“ kolūkio karvių mel-

kontoros darbininkus. Jie pirma laiko pastatė naują gyvenamąjį namą, kuriame šandien švenčia įkurtuves 6 darbininkų ir tarnautojų šeimos. Naujos laimės reikia palinkėti Anykščių plytinės darbininkams, kurie prieš du mėnesius įvykdė metinį gamybos planą.

Visų pirmųjų neišskaičiuos, visiems rankų nepaspausi. Naujas tarybinis gyvenimas išugdė šimtus pirmųjų kolūkinuos laukuos ir fermose, prie staklių fabrikuose ir įmonėse. Palinkėkime mūsų žemdirbiams ir ateinančiais metais išauginti šimtapūdį

Pabaigtuvės

— Jei jau pasižadėjom Naujus Metus sutikti balgę javų kūlimą, tai truks-plyš, turim ištesėti, — kalbėjo rinkdamiesi prie kuliomosios „Svyturio“ kolūkio III laukininkystės brigados kolūkiečiai.

— Pabaigtuves tai brigadininkas turės suruošti, — pajuokavo kažkas.

Brigadininkas J. Juodviršis akimi išmatavo prėslius, mirtelėjojo traktorininkui Vytalui Gražiui, ir kuliamoji sugaudė.

Su įkarščiu darbavosi padavėjos M. Miškeliūnienė ir G. Daugėlaitė, bet leidėjas B. Rutkauskas vis šaukė:

— Duokit! Duokit!

Popiečiui pusė prėslo — kaip nebūta. Brigadininkas Juodviršis patikrino iš kuliomosios krantinčius šiaudus, pasikasė paausį.

„O juk iš tikrųjų teks ruošti pabaigtuves“ — pagalvojo jis.

Vėly vakarą kuliomosios dūzgimas nutilo. Kūlė III brigadoje baigta. Garbingai ištesėjo žodį kolūkiečiai.

J. Pajarskas

„Svyturio“ kolūkis.

Naujametinė mokyklos eglutė

„Pergalės“ kolūkio kultūros namų salėje surengta Burbiskio vidurinės mokyklos moksleivių naujametinė eglutė. Į vakarą atsilankė daugybė kolūkiečių bei jaunimo. Mokiniai parodė plačią ir turiningą programą.

Seštakai, septintokai ir aštuntokai, vadovaujami mokytojos V. Baronaitės, pastatė S. Michalkovo veiklą „Raudonasis kaklaraištis“. Gera ir sumaniai Valerijaus vaidmenį atliko septintokas J. Rinkevičius, senelės — šeštokė Svirskytė ir kiti. Taip pat labai gražiai aštuntos klasės mergaitės pašoko lietuvių liaudies šokį „Blezingėlė“, penktokės, ketvirtokės ir antrokės „Nykštukų šokius“.

Ypatingai šiltai žiurovų buvo sutikti „Valsas“, kurį atliko penktos klasės mokinė Danutė Rukšaitė ir mokyklos choro atliktos dainelės „Saltyšius“, „Lopšinė“, „Kastant muzikantas“ ir kitos.

Programai baigiantis, atvyko senelis Šaltis su dovanoimis mažiesiems.

O po to įvyko bendras mokinių ir jaunimo pasilinksminimas — šokiai.

V. Vilkūnas

Ar žinai, KAD...

Mokiniai mėgsta sutikti Naujuosius Metus prie eglutės. Gražu, kai mūsų ateitis — vaikai linksminasi, šoka, eina ratelį apie naujametinę eglutę? Žinoma, gražu. Bet ne visuomet patogiu. Netikėt? Na, įsivaizduokime, kad visi rajono mokyklų mokiniai sumanė palydėti 1958 ir sutikti 1959 metus prie vienos eglutės ir pažaisiti „Žilviti“. Rateljio, apie kurį žaistų 3.712 mokinių, apskritimo ilgis būtų maždaug 5,5 kilometro. Eglutės, žinoma, neužtektų. Tektų papuošti 240 ha ploto eglyną!

63.500 kubinių metrų plaukymo baseinas didelis, tiesa? Įrengiant tokį baseiną, reikėtų iškasti 200 m ilgio, 100 metrų pločio ir daugiau kaip trijų metrų gylio daubą. Na, o jei tokį baseiną reikėtų su kibirais pripildyti vandens — būtų darbelio.

1958 metais tokio dydžio baseiną mūsų rajono karvių melžėjos pripildė... pienol! Nuostabul Tiesa?

Septynmečio pabaigoje baseino išmieres turės padidėti maždaug trigubai. Bus jau nebe pieno baseinas, o tiesiog ežeras.

Ar teko matyti automašinų koloną iš 446 sunkvežimių? Tikriausiai, ne. Jei tokia kolona sustotų ant plento ir tarp mašinų būtų 10 metrų tarpai, ji nusitęstų apie 7 kilometrus.

— Na ir daug gi krovinių pervežtų tokia autokolona, — pasakysite.

Tikrai daug. Bet nepervežtų, o jau pervežtų. Kaip tik 446 sunkvežimių „GAZ-51“ prireikė 1958 metais darbš-

Kaip rudenį medžio lapas, prisiskunkęs gimtosios žemės syvų, taip pastutinis kalendoriaus lapelis, apsunkintas žmogaus darbo vaisių, nukrinta praeitin. Gedimino aikštės bokšto laikrodžiai atskambina dvylika dūžių.

— Su Naujaisiais Metais, su laime, draugai! Linkime, ko širdis geidžia, ko svajonė siekia!

Kyla tostai prie dosniai apkrauto vaišių stalo, dar ryškiau užsiliiepsnoja žvakelės ant naujametinės eglutės. Ir tavo mintys nejuoim nuskrieja praėjusių metų tolima. Gal būt, prisimeni naują

čiųjų rajono kolūkių gyvulininkystės darbuotojų išaugintiems bekonams ir kitiems mėsai skirtiems gyvuliams pervežti.

Neįtikima?

Paskaičiuokime!

1958 metais rajono kolūkiai pagamino 11.154 centnerius mėsos. Vienos automašinos kroviny — 25 centneriai. Na, gi, padalinkime ir gausime 446 automašinas.

Išvakarėse

Idomiai sutiko Naujuosius Metus „Anykščių“ plytų fabriko darbininkai. Fabriko jaunimas, vadovaujamas kluboskaityklos vedėjos Aldonos Puodžiūnaitės, paruošė idomią programą.

Gausiai į fabriko salę susirinkę darbininkai su idomu žiūrėjo atliekamos programos. Dramos mėgėjai suvaidino „Mergina laukia ryto“, o estrados mėgėjai — intermediją „Auklės“.

A. GRIGONIS

NAUJOS LAIMĖS METAI

žėją R. Kuliešienę, „Puntuko“ kolūkio kolūkietį J. Vėžį, „Tarybinės žemės“ kolūkio kiaušinių šėrikę T. Ražanaite ir daugelį kitų.

1958 metais kolūkių — pirmųjų gretos pasipildė naujais vardais. Šandien iš širdies galima sveikinti „Žalgirio“, „Svyturio“, „Ateities“, „Už taiką“, „Draugystės“ ir „Puntuko“ kolūkių kolūkiečius. Šios žemės ūkio artelės gavo daugiau kaip po milijoną rublių pajamų. Rajonas turės 11 kolūkių — milijonierių.

Pažvelkime į mūsų darbininkišką miestą. Daug tostų reikia pakelti už jo šaunius žmones. Su Naujaisiais Metais karštai karštai reikia pasveikinti statybos-remonto

derlių, primelžti tonas pieno ir nupenėti tūkstančius bekonų. Darbininkams linkime sėkmingai tobulinti gamybos priemones.

Keldami naujametinius tostus, atsiminkime, kad dar ne viskas padaryta. Mūsų laukia dideli darbai, atsakingi uždaviniai. Tegu būna mūsų akys dar akylesnės ir budresnės, rankos dar tvirtesnės!

Šandien, iškilmingąją 1959 metų dieną, sveikiname visus mūsų laikraščio skaitytojus ir bendradarbius. Brangūs draugai! Linkime jums laimės, sveikatos ir kuo geriausios sėkmės jūsų darbuose ir asmeniniame gyvenime.

Tegu 1959 metai būna naujos laimės metai! Tegu šie metai nužydi, lyg obelys gimtinės soduose. Tegu nunoksta svariais darbo vaisiais!

Senis Šaltis pas mažuosius

Net kvapą sulaukę mažieji vaikų darželio lankytojai laukė pasirodant senio Šaltio.

Ir štai pro duris įlenda didžiulė lazda, balta, kaip sniegas, barzda ir, pagaliau, įlinguoja vaikučių numylėtinis. Įlinguoja jis sunkiai, didžiulių maišu dovanėlių nešinas. Ir ne vienas, visų dvylikos mėnesių lydimas.

Pasirodo snieguolių apsuptas Sausis, žvalių tarybinų karių lydimas Vasaris, ledo varvekliais apsikaisęs Kovas, žieduose skendinti Gegužė...

Dainuoja, deklamuoja Šaltis, palydovai. Tai senelis parodo vaikams, ką moka jo

anūkai. Na, o prieš įteikiant dovanėles, kiekvienas darželio auklėtinis ir seneliui turi pasirodyti, ką išmokęs.

Klausosi senelis vaikučių dainų ir deklamavimo, linkčioja žilą, kaip beperžydinti obelis, galvą ir mąsto:

— Kaip gera jums, mažieji! Kai aš buvau jūsų metų, ne apie eglutę, o apie buožės bandą reikėjo galvoti, reikėjo parduoti vėikystę...

Programa baigta. Senelis atsisveikina su mažaisiais, palinki laimės, pataria būti drausmingais ir paklusniais.

E. JAKSIABAGAITĖ

Vaikų darželio auklėtoja

Nepykty jis ant vėjo. Netgi mėgsta jis vienodą gaudimą už langų. Vėjo gaudesys primena girnų ūžimą, nepailstantį malūno triukšmą. Gera tokiomis vakaro valandomis sėdėti šiltame kambary. Ant kelių krykščia vienmetė Virgutė, siaučia Zita su Danute. Prie plytos sukiojasi žmona Bronė. Nuo ten retkarčiais padvelkia skania kiaušienė ir spirgais, kurių kvapą atmiešia naujojo namo dažų šviežuma. Bet tas vėjas... Kaukia, dunksi, gaudžia, lyg tas nepailstantis malūnas, lyg ir mėlyna giria... Prikelia jis tolimų dienų prisiminimus ir nuneša išvaikščiotais, išbraf-džiotais ir iššliaužiotais ke-liais...

Vienodai ošia mėlyna ir pa-slaptina giria. Pastoja kelių

ji trečiame kilometre nuo Ka-varsko, ir vieškelis iš jos glė-bio išsprunka tik netoli Kurk-lių miestelio. Tuo duobėtu, šlapiu ir vingiuotu vieškeliu žingsniuoją du keleiviai. Pir-masis, pagyvenęs vyriškis, žengia plačiais ir tvirtais žingsniais. Ant-

rasis, kokių še-šiolikos metų

bernaičiokas, skuba pasižokiodamas ir mo-sikuodamas rankomis. Abu retkarčiais persimeta po žode-lį ir paspartina žingsnius. Antrasis, matyt, nenori daug kalbėti. Sumuręs jo veidas ir kone verkiančios akys be žo-džių atveria sielą.

Prieš akis jam išplaukia gimtoji pirkia ir senas, bet tvirtas tėvas. Stovi jis prie sienos ir žiūri atvirom, dide-

lēm akim į nepažįstamus atėjūnus, kurie švaistosi po trobą, lyg po nuosavą daržinę.

— A-jai-jai-jai, — atban-guoja klaikus motinos šauks-mas. — Pasigailėkite nors vaikų... A-jai-jai-jai..

šukusi ne savu balsu, išsitie-sė prie Juozo kojų...

Net dabar Juozas krūptelė-jo ir stabtelėjo. Priešais lenkė alkūnę vieškelis, abipus svir-duliavo niūrūs karklai, lyg tie apiplyšę ir apšepusiais vei-dais banditai.

geroji mama glostyti jo plau-kų ir mielu žodžiu paguosti? Nejaugi...

— Sto-ot! Staiga vienodą miško ošimą suplėšė keletas nesutartinų balsų.

Iš krūmų iššoko keletas vyriškių ir abu keleivius ap-supo rateliu.

— Kur dro-ži, varly? — Timptelėjo už ausies vienas

iš nepažįstamųjų.

Atsuko Juozas galvą ir nu-stebo: Kalibatų Edvardukas. Tas pats Edvardukas, su ku-riuo mokyklą lankė. Tik anas ketvirtame skyriuje mokėsi, o Juozas — antrame. Lyg nu-džiugo Juozas, sutikęs pažys-tamą, ir norėjo kažką sakyti...

(Nukelta į 3 psl.)

RAMYBĖ ATEINA PO AUDRŲ

— Visus išskersime, bolše-vikų išperos, — suriaumoja banditas Raudonikis ir, pa-spyręs motiną, brauningo rankena kerta tėvui į veidą.

Oi, rėžtų tėvas jam atgal! Zino Juozas, kad tėvas ne pės-čias. Visą Rusiją išvažinėjo Didas, pogrindyje dirbo. Spiaut jam į tokius niekšus... Bet surištos rankos, į krūtinę įremtas šautuvo vamzdis... Jis tik susverdėjo ir ištare:

— Gyvuliai! Tuo metu driokstelėjo šūvis, ir tėvas suklupo. Netrukus vėl pasigirdo kurtinantis trenks-mas, ir vyresnioji sesuo, su-

— Kas gi tau? — truktelėjo rankovę bendrakeleivis. — Užmigai ar išsigandai?

— Niekō, — sausai atsakė Juozas ir, žengęs keletą žingsnių, vėl pasinėrė į savo mintis...

Ant vieškelio, bėgančio iš po kojų, lyg ant murzinos drobės, rodos, atsimušė švie-sus ir geras molinos veidas. Kiek ji sielvartavo dėl mažo-jo Juozuko, kai storasermė-giai pavasariais išsiveždavo jį gyvulių ganyti! Kiek ji rū-pesčių padėjo, kad jos vaikai nors po kelis skyrius išeitų!.. O dabar? Nejaugi nebegalės

! gyvenimą

Paskutinis 1958 metų ka-lendoriaus lapelis nuplėštas. Pasitinkame 1959-uosius. Sir-dyje džiugu ir erdvi. Puikus mūsų gyvenimas, jaunyste trykštąs.

Pavartau vadovėlius ir su-simąstau. Lydi jie mane ir mano draugus nuo pat vai-kystės. Ir dar ilgai lydės. Ne-svarbu, ar klasės triukšmą pakeis auditorijos rimtis, ar darbo ritmas. Su knyga mes jau nesiskirsime. Tėvynei rei-kia išsimokslinusių, turtingų žiniomis jaunųjų komunizmo statytojų. Ir mes tokiais bū-sime.

Žvelgiu į lengvame vaka-ro ūke skendinčius gimtuosius Anykščius. Iš išsimėčiu-sių namelių būrio, lyg naujo gyvenimo švyturiai, kyšo di-dingi naujų, 1958 metais pa-statytų gyvenamųjų namų stogai. Gatvės švytinčiu punktyru nužymi elektros lemputės. Žiūriu į gimtąjį miestą ir džiaugiuosi. Džiaugiuosi, nes jis kasmet gražė-ja, puikėja. Ypač džiugu, kad ir mūsų darbo dalelė čia yra įdėta. Juk nesvarbu, kur dirb-tum — kolūkyje ar krautuvė-je, ant statybos pastolių ar telefono centrinėje. Svarbu ne kur ir ką, bet kaip dirbi.

Nauji Metai!

Jie įpareigoja. Naujais Me-tais mes turime žengti nau-ją, didesnę žingsnį komuniz-mo statybos keliu.

Ald. STEPONAVICIUTĖ
Darbo jaunimo vidurinės mokyklos abiturientė

VIENERI METAI

— Kitais metais neakivaiz-diniu būdu studijuosiu poli-technikume, — svajoja A. Bražėnas.

Ką pasakysi: išaugo žmo-gus per vienerius metus! Jis studijuos, taps aukštos kvali-fikacijos specialistu. Juk Ta-rybų šalyje visi keliai jaunie-siems atviri.

B. Silgalis

NAUJI METAI

KUR ŽVELGSI — TEN NAUJOVĖS

Vėl iškrito sniegas. Lauko keliukais, paslydinėdamas į šonus, lekia „gazikės“. Kol-ūkio pirmininkas K. Žižma-ras neatitraukia akių nuo lango. Dar kartą jis apžiūri iš po sniego išlindusius aki-nančiai žalius žiemkenčius, naujus pastatus, lyg susumuo-damas prabėgusių metų re-zultatus.

Bet labiausiai jo širdį džiū-gina šviesos fermose. Daug pasidarbavo Anykščių staty-bos-montavimo aikštelės dar-bininkai, kol sumontavo įren-gimus. Po poros mėnesių kruopštaus darbo elektrinėje sužėdė motorai. Naujųjų Metų išvakarėse Iljičiaus lemputės išsižiebė kolūkio fermose, kon-toroje ir kolūkiečių butuose. Elektra suks lentpiūvę, malū-ną ir kitus mechanizmus.

Elektrinė — ne vienintelis pastatas, pastatytas 1958 me-

tais. Pernai kolūkyje iškilo didžiulė mechanizuota tipinė kaulidė, pašarų sandėliai ir įvairūs kiti mažesni pastatai. Tai vis kolūkio statybininkų nuopelnai. Sumaniai jiems va-dovauja brigadininkas P. Vai-ginis.

DARBAS ŽMOGŲ GIRIA

Išaugo nauji pastatai, pa-daugėjo grūdų kolūkio aruo-duose... Bet svarbiausia — pasikeitė žmonės, kurie kas metai didina visuomenines gėrybes.

Tegu ji pati pakalba apie savo darbą.

Karvių melžėja dirbū ketvirti metai. Nesisekė mums iš pradžių. Karvės buvo nusenusias, blogos veislės. Gaudavom po keletą šim-telių litrų pieno per metus ir saky-davom, kad jau daug.

Visai pasikeitė reikalai atėjus va-dovauti kolūkiui naujam pir-minkui K. Žižmarui. Pernai prižiū-rėjau 13 karvių. Iš kiekvienos pri-melžiau po 3.500 litrų pieno. Tai

„Žalgirio“ kolūkyje

1.200 litrų daugiau, negu 1957 me-tais. Priselžimo planą viršijau 750 litrų. Užduotis įvykdė ir kitos mel-žėjos.

Pernai iš kiekvienos karvės kol-ūkis gavo apytikriai po 3.300 litrų pieno.

L. MIKUČIONYTĖ,
karvių melžėja

Kiaulių šėriką Stasį Radze-vičių sulikome grįžtantį iš krautuvės. Prieš Naujus Me-tus jis nusipirko radijo imtu-vą „Rodina“, drabužių šei-mai. Žemiau spausdiname jo pasakojimą.

Gal juokinga jums: vyras — kiaulių šėrikas? Bet man sekas ne-blogiau kaip moterims. Nupenėjau 112 bekoniuokų per metus, ir niekas kolūkyje nepralenkė manęs. Zino-

ma, neblogai pasidarbavo ir šėri-kės. Kolūkis pagamino apie 24 cen-terius kaulienos 100 ha ariamos žemės. Tai 8 centneriais viršija 1957 metų rezultatus.

St. RADZEVICIUS,
kiaulių šėrikas

! MILIJONIERIŲ GRETAS
Geri, turtingi metai buvo „Žalgirio“ kolūkiui. Kolūkis gavo apie pusantro milijono rublių pajamų. Netušti ir kol-ūkiečių aruodai bus. Už kiek-vieną darbdienį valdyba iš-duos po 3 kg grūdų ir po 6 rublius.

— Dar turtingesnė ir gra-žesnė ateitis mūsų laukia, — sako kolūkio pirmininkas K. Žižmaras. — Per septynmetį du kartus padidinsime žemės ūkio produktų gamybą ir pi-nigines pajamas.

Nėra abejonės, kad savo atkakliu ir nenuilstamu darbu kolūkiečiai pasieks tuos lai-mėjimus.

B. MELENISKIS,
S. SILAINIS

Prieš metus Bražėnas baigė Kauno kinomechanikos mokyklą. Dirbo kilnojamojo kino mechaniku. Rajono kul-tūros skyriaus vedėjo pava-duotojas A. Nemickas greitai pastebėjo jaunuolio gabumus. A. Bražėnas geriausiai prižiū-rėdavo kino aparatūrą, pats pašalindavo vi-sus gedimus. Netrukus jis buvo paskirtas rajono kino-remonto meistrui. Čia A. Bra-žėnas pasireiškė kaip racio-nalizatorius. Ne vieną pato-bulinimą jis padarė.

Laisvalaikiais A. Bražėnas montuoja radijo imtuvus, kū-rybiškai perdirbdamas jų schemas. Neseniai jis pradėjo montuoti televizorių.

SĖKMĖS, BRANGŪS MOKYTOJAI!

kymo svarstyme, kaip kūry-biškai nagrinėja mokyklai iš-kylančius uždavinius, kokių naujų, puikių minčių iškelia, kad su džiaugsmu pasaky-tum:

— Tai ne valdininkai, at-lieką įprastą darbą, tai giliai kūrybiški darbuotojai.

Ir mokiniai, ir mokinių tė-vai, sėsdami prie naujameti-nio vaišių stalo, su meile pa-minės mylimus mokytojus J. Juknevičių, J. Katiną, Pr. Cerniauską, Pr. Atkočių, B. Dilį ir dešimtis, dešimtis ki-tų.

Darbo žmonių melle, nuo-latinių Partijos ir Vyriausy-bės rūpesčių apgaubtas tary-binis mokytojas. Juk jam pa-tikėta garbingiausia iš gar-bingiausių pareigų — auk-lėti jaunąją kartą, ugdyti są-

moningus, giliai apsišvietu-sius, darbščius ir žvalius ko-munistinės visuomenės kūrė-jus.

Mokytojo vardas įpareigo-ja. Peržengdami naujų darbo ir kūrybos metų slenkstį, dar kartą peržvelkime savo dar-bą, peržvelkime kritiškai ir priekabia akimi, pastebėkime visus trūkumus ir trūkumė-lius, nesklandumus ir klaidas, ir Naujaisiais Metais dirbkime dar geriau, su nauja energi-ja, ryžtu ir entuziazmu.

Su Naujaisiais Metais, brangūs draugai mokytojai! Sėkmės garbingame jauno-slos komunistinės statybos darbuotojų pamainos ugdy-mo darbe!

A. PUODZIŪNAS
Liaudies švietimo skyriaus inspektorius

Baigėsi darbo ir ryžto ku-pini 1958 metai. Mūsų liaudis, Komunistų partijos vadovau-jama, pasiekė puikių laimėji-mų visuose baruose, o ypač liaudies švietimo srityje. Kai pažvelgi nuo 1959 metų slenkščio atgal, negali nesi-džiaugti ir mūsų rajono švie-timo darbuotojų pasiektais laimėjimais. Juk per praėjusius metus tiek padaryta įgyvendinant visuotiną privalo-mą mokymą! Mokytojų šeima pasipildė dešimčia pedagogi-nio darbo specialistų su aukš-tuoju išsilavinimu. 35 mūsų darbo draugai sėkmingai stu-dijuoja aukštosiose mokyklo-se neakivaizdiniu būdu. Visi mokytojai mokosi politinio švietimo rateliuose ir mokyk-lose. Išaugo liaudies švietė-jų gretos, išaugo ir patys mo-kytojai. Užtenka tik prisimin-ti, kaip jie aktyviai dalyvau-ja tezių dėl mokyklos pertvar-

APIE TĄ, KURI BUDI

Jei jūs pakeliate telefono ragelį, išgirstate:

— Ketvirtas klausio.

Kai jūs pasakote reikalingą numerį, netrukus vėl išgirstate tą patį balsą:

— Prašau kalbėti.

Ir pasigirsta pažįstamas, arba nepažįstamas „Alio“. Tai atsiliepią jūsų pageidaujamas abonentas.

Ar žinote, kas tas „ketvirtas“? Na gi telefonistė P. Beriozniova. Jau trys metai, kai mergina dirba Anykščių telefono stotyje. Dar niekad niekas ja nesiskundė. O juk ir jūs, ir visi nelabai kantrūs, mėgstate, kad telefonistė greit ir mandagiai atliktų telefono patarnavimus. P. Beriozniova šiuo klausimu nieko neprikiši. Ji darbo pirmūnė, ne kartą apdovanota Garbės raštais.

Neseniai P. Beriozniova įsivainiojo automatinės telefono stoties veikimo principus. Čia reikia dar didesnio greičio ir pastabumo. Kai abonentas suka rankenėlę ir kartais kelis sykius „pazirzdamas“ išlieja savo nekantrumą, darosi ramesnis. Gi automatinėje stotyje „nepazirsi“. Taigi, P. Beriozniova jau tikrai tenka paskubėti.

Bet ji suspėja. Skambino te prieš Naujų Metus savo pažįstamiems? Be abejo, skambino. Ir jei greit jus sujungė su reikiamu numeriu, jei jūs buvote patenkintas geru telefono stoties darbu, padėkokit P. Beriozniovai ir palinkėkit:

— Laimingų Naujų Metų, drauge Berioznioval

B. MELNISKIS

©

Prabėgo dar vieneri metai. nusinešdami į praeitį nemažą rūpesčių, svajonių, palikdami gerų pasiekimų. Turtinti mums buvo praėję metai.

Sakoma, kad praeties nereikia peikti. Tačiau, palvigiū jį su dabartimi, būtina. prieš penkis metus mūsų ūkis buvo vienas iš labiausiai atsiliekančių, tai praėjusiais metais mes tvirtai atsilojome ant ko-

jų. Bendros piniginės pajamos viršija milijoną rublių. Tuo tarpu 1954 metais jos nesiekė 200 tūkstančių rublių.

Praėjusiais metais mūsų žemdirbiai įvykdė nemažus socialistinius įsipareigojimus mėsos ir pieno gamybos klausimu. Jei prieš keturis metus 100 ha žemės naudmenų gamino 7 cnt mėsos ir 6 cnt kiaulienos, tai 1958 metais mėsos pagaminta 34 cnt ir 31 cnt kiaulienos. Iš kiekvienos karvės gauta vidutiniškai po 2358 litrus pieno.

Rimtą žingsnį žengti pirmyn didinant žemės ūkio produktų gamybą mums padėjo paskutiniaisiais metais priimti Partijos ir Vyriausybės nutarimai dėl MTS reorganizavimo ir kitais klausimais.

Turėdami traktorius, geriau įdirbome žemę ir jau šiais metais gavome didesnę kai kurių kultūrų derlių. Pavyzdžiui, pirmoje brigadoje prikulta po 14,2 cnt miežių iš

TURTINGI METAI

hektaro.

Viską nulėmė žmonių aktyvumas. Štai kiaulių šėrėja Nastė Pečiūraitė nupenėjo per metus 104 bekonus. Po 2.500 litrų pieno primelžė iš kiekvienos karvės melžėjos Valuntienė, Saučiūnaitė, Baronaitė. Žymiai geriau pradėjo vadovauti fermoms Pr. Lapinskienė ir Vyt. Valunta. Darbo pirmūnų sąrašas kasmet ilgėja, o tai labai džiugus dalykas.

Praėjusiais metais vykdė-

Pasigrozėti šilėliais ir karklų nuometais išpuoštais Sventosios vingiais, nusilenkti didžiųjų anykštėnų — Jono Biliūno ir A. Vienuolio kapams, apžiūrėti A. Baranausko klėtelę ir garsųjį Puntuką, pasiklausyti ankstyvą rytmetį giesmininkų trelių Anykščių šilėlyje, paalsuoti iš puikiojo Rubikių ežero platybių sklindančia vėsa kasmet suvažiuoja tūkstančiai ekskursantų, ne tik iš visų mūsų respublikos kampelių, ne tik iš brolišųjų tarybinių respublikų, bet ir iš liaudies demokratijos šalių. Trylikos tūkstančių ekskursantų, praeitais metais aplankusių Anykščius, tarpe buvo RTFSR ir Estijos, Latvijos ir Liaudies Lenkijos atstovai.

Anykščiai nuo senų garsų ne tik puikioji apylinkėmis, ne tik padavimais ir legendomis apipintais piliakalniais, bet ir anykštėnų aukštaitišku vaišingumu, skambiomis dainomis, palydinčiomis darbą ir pabaigtuves, vestuves ir gegužines.

Dainose darbštūs žmoneliai skandino baudžiavos vargus, vargelius, su daina ėjo į žy-

me eilę statybų ir gal viena svarbiausių iš jų buvo kol-

ūkio elektrinės paleidimas. Elektrifikuoti ne tik visi gamybiniai pastatai, bet ir 22 kolūkiečių trobose dega elektros žiburiai.

Štai ką davė mums praėję vieneri metai.

Didelius darbus užsibrėžė kolūkiečiai nuveikti per septynmetį. Mes užsibrėžėme gauti vidutinišką grūdinių kultūrų derlių po 14 cnt iš ha. Derlių nulems vietinės trąšos.

Planuojame iš kiekvienos

gi prieš ponus ir klebonus, prieš caro žandarus ir už darbo žmonių teisybę ir tarybas.

Dabar visa tat praėityje. Dabar darbo žmonės dirba sau ir savo Tėvynei. Ir darba dabar tapo kitokia — linksmesnė, skardesnė, džiaugsmingesnė.

„Prie skaityklos obelaitė“, — dainuoja kaimo jaunimas. Gerai dainuoja! Prasmingai. Tai nauja daina. Tai nauji motyvai. Ir gamtovaizdis naujas. Skaitykla — ir obelaitė. Skaitykloje gauname dvasios peną, o obelaitė ar jau gegužų žiedų varšė apkrėsta, ar jau rugsėjį nunokusių vaisių variu švytinti pripildo sielą džiaugsmo, pakelia mintis, įžiebja džiaugsmą. Ir taip gimsta daina. Nauja, galinga, kaip Sventoji potvyniui išsiliejusi.

Daug mūsų rajone skaityklų. Ir bibliotekų, ir kultūros namų daug. Vieni jų dirba geriau, kiti dar šlubuoja. Bet jei lyginsime užpraitus metus su ką tik praėjusiais, pamatysime, kad praėitais metais blogiausiai dirbusi kultūrinė įstaiga dirbo geriau, turiningiau, negu užpraitais

metais geriausiai dirbusi. O peržengdami Naujųjų Metų slenkstį, pradėdami naują kultūrinio darbo barą, kultūrinių įstaigų darbuotojai pasiryžę dirbti dar geriau. Tai mūsų žingsnis pirmyn. Platus, socialistinis žingsnis.

Paprastai naujametiniame straipsnyje kalbame apie laimėjimus ir planus ateičiai.

Kokie mūsų laimėjimai?

Anykščių kultūros namų „Klastos ir meilės“ pastatymą matė vos ne visa respublika. Daugiau kaip 20 spektaklių davė kolektyvas. Tai daug. Daug, bet... mažoka. Mažoka, nes nedaug pjesių pastatyta.

Nebeįsivaizduoja savo gyvenimo be kultūros namų ždanoviečiai. Turiningai dirba kultūros namai. Čia yra ir dramos mėgėjų, ir liaudies šokių rateliai. Ždanoviečiai dažnai gėrasi ir gražiai pastatyta drama, ir taikliomis, aštriomis intermedijomis. Kultūros darbuotojai Adamonytei belieka palinkėti, sėkmės naujaisiais darbo metais.

„O kuo gi nustebinsit sekančiais metais?“ — gal ne vienas paklaus.

Bus naujovių. Gerų. Debelkiuose ir „Lenino keliu“ kolūkyje pradės veikti puslaucio-
cinariniai kinai. Visu platumu imsis kultūrinio darbo „Pergalės“ kolūkio kultūros namai, pradės veikti biblioteka „Diktarų“ kolūkyje. Sutvarkysime aikštelę apie Puntuką. Galutinai bus baigtas A. Vienuolio-Žukausko memorialinio muziejaus tvarkymas.

Taigi, į darbą, draugai! Mūsų laukia scena ir šokių ratelis, biblioteka ir sienlaikraštis, iš mūsų darbo žmonės tikisi sulaukti vertingų, gerai paruoštų vaidinimų ir nuotai-
kingai atliekamų šokių.

H. JUDICKAS

© Kultūros skyriaus vedėjas

Ramybė ateina po audrų

(Atkelta iš 2 psl.)

Staiga pamatė, kaip vienas banditų šautuvo buože rėžė jo bendrakeleiviui į nugarą. Malinauskas susikūprino ir sudeiavo:

— Už ką?

— Ahal Už ką?... Nepataikausi bolševikams! Įsigėdė, mat, pašto viršininku darbuotis.

Nepamatė Juozas, kaip į jų būrį įsimaišė ir mergina. Sumuštu veidu ir išdarytais plaukais stovėjo ji lyg ta legendų didvyrė, išdidi ir tvirta. Juozui dinktelėjo: „Kiaulytė... Iš gretimo kaimo“.

— Na, tai pažiūrėkim, kaip bolševikai miršta, — nusikvatojo vienas iš banditų, sužibavęs žvėriškomis akimis.

Merginą pastatė prie griovio krašto ir į ją paleido salve. Dauždami šautuvais ir

spardydami, Malinauską banditai nusivedė į mišką.

Nejausdamas žemės po kojomis, krečiamas pergyvenimų, lyg drugio, Juozas pasiekė Kurklius vienas. Motiną rado gyvą, bet labai jau sumuštą banditų.

— Negaliu taip gyventi, — bučiavo jis motiną. — Baigėsi tarnavimai pas turėjus! Geriau eisim atkeršyti kraugeriams tiems... Už tėtį, už tave, už visus...

Netrukus Juozas padavė pareiškimą, prašydamas priimti į liaudies gynėjų gretas, ir įstojo į komjaunimą.

— Na, tai kaip, Didai? Mušim banditą? — išduodamas šautuvą, paklausė saugumo viršininkas Savčėnka.

— Mušim! — atsakė Juozas ir ant peties dedamo šautuvo buože trinkelėjo į grindis.

— Mušim tai mušim. Bet

pasakyk, ką tu darytum, jei žvirblis ant šautuvo vamzdžio nutūptų?

— Saučiaul! — vos nesuriko Juozas.

Viršininkas nusikvatojo ir paplojo jam per petį:

— Miegotum, brolyti, o ne šautum...

Juozas net paraudo. Ir kaip jis tokio dalyko negalėjo pasakyti! Bet viršininkas nuramino:

— Nieko. Visko išmoksi! Štai puikūs draugai!

Salia Juozo stovėjo jo bendraamžis Leita su tėvu, Ivanas Jakimovas ir kiti. Su jais ir pradėjo jis kovą už naują gyvenimą, prieš tuos, kurie girdė žemę nekaltų žmonių krauju...

Daug įvairiausių prisiminimų pažadina Juozo Dido širdyje vienodas žiemos vėjo gaudesys... Prisimena jis ir priešnaujametės naktis...

Sešiese įle keliauja į gimtąjį Skapiškio kaimą. Uždavi-

nys: išvalgyti gryčias, ar nešvenčia banditai. Užėina į vieną pirką, — nieko nėra, į kitą — tuščia. Pasibeldžia į Brokarto duris. Tylo. Dar kartą. Tylo. Kodėl gi pažįstamas žmogus neįsileidžia? Pažiūri Juozas pro langą — egi, ant stalo kariška planšetė, bizūnai. Suprantama, kas ten šeiminkauja. Bet gynėjai nespėjo apsidairyti, kai pro duris švystelėjo granata, ir vienas banditas pasileido bėgti. Paspruko, biauzybė! Bet kitas ant kiemo išsitiesė. Ir tik trečiasis, užlipęs ant aukšto, pradėjo šaudyti kur pakliūva. Bet nieko. Įsibrovė į vidų, vyručiai. kai pasijojo iš automato per lubas, tuojau tą nuo aukšto nukėlė. Tik, žinoma, jau nebespurdantį, o amžinai nutilusį.

O ką pamatė vyrai jų dokumentuose! Tris šeimas žmogžudžiai buvo pasiruošę išžudyti. Nepavyko niekšams...

Prisimena Didas ir miškus ties Sivrintais. Nevalge ir

sušalę, tris dienas gulėjo vyrai ugnies linijoje. Bet ne vienas banditas nepraejo jų žiedo. Nesvarbu, kad draugų prišalusius rūbus iš ledo paryčiais reikėdavo iškapoti. Nesvarbu, kad daug kas kojas nušalo. Visada liaudies gynėjai stovėjo naujakurių, pirmųjų kolūkiečių sargyboje. Kartais nevalge ir apiplūšę, nešę ginklą ir beusiai, ir gyvenimo druskos paragavę vaikinai. Jie ant savo pečių padėjo atnešti mūsų dabartį.

* * *

Vėjuotus ir sunkius kelius praėjo Didas. Štai kodėl vėjo gaudimas primena jam tamsias ir slėpingas girias ir peržarsto praeties atsiminimus... Pyksta jis ant vėjo, kai tas gaudžia už lango.

Beť dabar nieko nebaisu. Tik kartais skaudu, kad atsiranda tokių, kurie pamiršta, kad gyvenimas pirktas kraujo kaina, apmokėtas vargais ir ašaromis. Tik po audrų atėjo ramybė...

Alf. BRIEDIS

„Karšto dušo“ naujam

Feofijui Smertjervui,

„Draugystės“ kolūkio pirmininkui, apdovanotam
Lenino ordinu. 1958 metais jo vadovaujamas kolūkis gavo milijoną rublių pajamų.

Valruok kolūkį, lyg mašiną.
Net ketvirtu greičiu riedėk...
Tegu krūtinę padabina
Ir Darbo Didvyrio žvaigždė!

Genai Banytei, Verai Jakubonienei, Rožei Kuliešienai,
Liudai Mikučionytei, Bronai Miškeliūnaitei ir kitoms

mūsų rajono kolūkių karvių melžėjoms, kurios
primelžė po 3.000–3.500 litrų pieno per metus iš
klekvienos karvės.

Zmonės, būdavo, šneka:
Tolimuosius kraštuos
Pienas upėmis teka
Ir netelpa krantuos.

Ta prasmė paaiškėjo
Liaudies žodžių gilių,
Kal primelžla melžėjos
Pleno tuos upellius.

Marei Janušonienai,

„Lenino keliu“ kolūkio kiaulių šerikei, per metus
išauginusiai 160 bekonių, už kuriuos kolūkis gavo
150 tūkstančių rublių pajamų.

Lenkia ji drauges visas
Su bekonių būreliu.
Tokie žmonės, kaip Jinal,
Puošia „Lenino keliu“.
Palinkėkim iš širdies
Jai gražiausios ateities!

Anykščių sanitarinės-epide-
miologinės stoties darbuo-
tojos

tikrina žvarą mieste tik prieš šventes.

Sėdi jos stoty, lyg soste,
Po savaitės, po kelias —
Tai nuo stalo dulkes šluosto,
Tai naikina museles.

Na, o jei išels į klemą
Ir atras kelis žabus,
Tai tada jau visą žiemą
Ir kalbų, ir ginčų bus.

Reikia keisti madą seną
Ir aplink pažvelgti plačiau.
Kaip ir kur, ir kas gyvena —
Pažiūrėti iš arčiau.

Susitikom mudu su drau-
gu Anykštėnu Naujų Metų
išvakarėse naujoje parduotu-
vėje be pardavėjo. Šį tą nusi-
pirkome. Buvau beatsisveiki-
nęs, bet jis pasiūlė:

— Užsukim į vieną įstaigą.
Įstaiga, kaip įstaiga. Ir iš-
kaba, ir aplūžęs gonkelis yra.
Dairomės.

— Jei nenori dirbti, eik po
oelnių į visus keturis vėjus,
— girdisi rėkia kažkas.

— Tai viršininkas. Darbi-
ninkų sąmoningumą, taip sa-
kant, kelia, — paaiškino
Anykštėnas.

— Baisu, — sakau. — Ner-
siu aš namo.

— Palauk. Jei nenori su
manim aplankyti įstaigų ir
įstaigėlių, še, pasiskaityk, —
jis padavė didžiulį laišką.
Čia surašytos ir kitos Anykš-
čių miesto „modernybės“. Jos
labai nepageidautinos Nau-
jaisiais Metais.

Ir štai mes atskleidėme
draugo Anykštėno laišką:

Anykščių rajono prekybos
vadovai

kartais globoja įvairius išekvotojus ir kitus blo-
gus prekybininkus, perkeldami iš vienos vietos į
kitą.

Svėrinėjo, pilstinėjo —
Buvo rublių ir šimtų,
Ir kišenė jo pilnėjo
Nuo tų rublių ir daiktų.

Bet staiga tik — stop! — Svarstyklės,
Ir nustėro rankos miklos.
Vaikštinėjo, šliaužinėjo
Ir aplink, ir per dūrlis,
Ir vadovai pagallėjo:
— Gal jis taip nebedarys?

Bet ir vėl jis svėrinėja,
Ir kišenė jo pilnėja...

„Karšto dušo“ tarybos posėdžio,
įvykusio 1959 metų sausio 1 d.
išvakarėse,

NUTARIMAS

DĖL BLOGIAUSIOS RAJONO KOLŪKIŲ
RAGUOČIŲ FERMOS PREMIJAVIMO
ĮVEDIMO

„Karšto dušo“ taryba pažymi, kad iki
šių premijavimo klausimų prileista nedo-
vanotina klaida. Premijuojami tik geriausi
gyvulininkystės darbuotojai ir visai pa-
mirštami blogiausieji. Pastarieji teisingai
parodė taurų pasipiktinimą. „Karštas du-
šas“ nuolat gauna laiškus, kuriuose rašo-
ma, jog tai vienoje, tai kitoje fermoje pri-
sirinko daug šiukšlių. Jas reikia iššluoti,
bet šluotos nėra.

Vadovaudamasi aukščiau išdėstytu,
„Karšto dušo“ taryba nutaria:

1. Nuo 1959 metų sausio 1 d. įvesti rajo-
ninę „Karšto dušo“ „Pereinamąją šluotą“.

2. Nustatyti, kad „Pereinamąją šluotą“
kas dešimtadienis premijuojama raguočių
ferma, pasiekusi didžiausių laimėjimų ne-
tvarkos didinimo ir produkcijos mažinimo
bei apskaitos supainiojimo srityse.

3. Rekomenduoti gavusiems „Šluotą“ fer-
moms darbuotojams greičiau iššluoti visas
šiukšles ir ražu gerai patrinti, o šluotkočiu
išvelėti nugarą tiems, kas trukdo darbą.

Su Anykštėnu po Anykščius

„Šių metų vasarą buvau
susirgęs. Nuėjau į poliklini-
ką. Čia liepė parodyti pasą.
Per padidinamąjį stiklą išžiū-
rėjo, ar tikrai esu Anykštėnas,
paklausė, kokio ūgio buvo,
amžinatilsį, senelis, ar nesir-
go kas iš giminių skarlatina
ir liepė lipti į antrą aukštą.

Stoviu siaurame, lyg mote-
riškas dirželis, koridoriuje ir
laukiu, kol prasivers gydyto-
jo kabineto durys. Žmonių
kaip silkų statinėje. Kvėpia
vaistais ir dar kažkuo.

Atrėmiau nugarą į sieną ir
laukiu. Staiga už nugaros
atsivėrė skylė (tai buvo du-
rys), ir įvirtau dantų kabine-
tą.

— Galvomis pradėjot vaikš-
tioti, piliet, — kreipėsi bal-
ta seselė.

Atsiprašau. Ir vėl atsrė-

miau, tik jau į kitą sieną.
Po penkių minučių gulėjau
rentgeno kabinete.

— Apalpot? — pripuolė se-
selė.

Įšsiaiškinom. Vėl laukiu,
bet į sieną jau nestremiu.

— Liepė atleisti dvyliktą. O
dabar jau pirma ir dar ne-
kviečia, — dejuoja moterėlė
ties rentgeno kabineto duri-
mis.

Ar ne per daug jau moder-
niška mūsų poliklinikoje? Juk
belaukiant gydytojo, kartais
dar daugiau susergi.

Skaitome toliau.

„Prisireikė man torto. Bė-
gu į arbatinę, dėstau reikalą.
— Rytdienai negalėsim. Už-
eikit po savaitės, — manda-
giai aiškina man.

Bet juk poryt mano gimimo
diena. Svečiai sukolesli, —
aiškinu aš.

LINKĖJIMAI

— Ir kam jums būtinai pri-
reikė gimti kaip tik tą die-
ną?

— Atidėkit, — pataria man.
— Po savaitės tortas tikrai
bus.

Susitarėm. Bet torto valgy-
ti neteko. Jį atstojo „iškep-
tas“ torto makefas iš sudegu-
sios tešlos ir dar kažkokių,
jokiai analizei nepasiduodan-
čių medžiagų. Sumokėjau 40
rublių.

O koklių tik tortų nebuvo
surengtoje kulinarijos gami-
nių parodoje? Įvairiausių!

— Pas mus šiemet daugiau
direktorių pasikeitė, negu tor-
tų iškepėm, — juokauja pa-
davėjos.

Tegu atvirkščiai esti nors
Naujaisiais Metais!

Verčiame dar vieną lapą.

„Sugedo name šviesa. Kiek
bespaudai jungiklį, elektros
lemputė nedega, nors verk.

Einu į elektrinę.

— Žinai, piliet, mes tik
gaminame šviesą. Kas sugedo
— ne mūsų reikalas. Pas
montažininkus kreipkis.

— Mes elektrinės statom.

Taisyti jungik-
lius ne mūsų
terlionė, — sako
man montaži-
ninkai. — Eik į

vietinio ūkio valdybą...

— O iš kur mes monterį
trauksime, — sako toje valdy-
boje.

Paskui anį vėlto sutikau
vaikį, vieliomis apsiarčlu-
sį. Išdėstau bėdą.

— Cvertką duosi — ir švie-
są turėsi. — Trumpai paaiški-
no vaikiną.

Ir taip lygiai po savaitės
mano bute vėl degė šviesa.

Stai kokios tokelės mūsų
gimtame mieste dedasi.

„Nutariau draugams svei-
kinimus pasiųsti, laimės pa-
linkėti. Nuėjau į kioską atvi-
rų, — parašyta Anykštė-
nė.

— Stai su kiškiukais, o ši-
tie su varlytėmis, — sako
mergina.

— O Naujametinių?

— Buvu, bet nebėra. Imkit

tą su „Miki-Mauzu“. Arba
moters dienai pirkit. Paskui
nebus. Turime gegužinių gra-
žių atvirukų...

Paskui apėjau parduotuves,
ieškodamas vaikams šventi-
nių dovanėlių. Bet jų pasirin-
kimas toks ribotas, kad ne-
verta ir rašalo gadinti.

Baigėm laišką skaityti.

— Tai viskas? — pa-
ravau.

— Beveik. Bet visko nėra
šiau. Apsidairyk, ko trūksta
laiške, gal pats pridursi, —
patarė Anykštėnas.

Apsidairiau. Bet nieko ypa-
tingo nepastebėjau. Saligat-
vyje stumdėsi du įtartiniai
linksni piliečiai. Trečiasis
buvo niūrus, kaip audrų de-
besys. Iš jo burnos sklido vie-
nas už kitą biauresni keiks-
mažodžiai. Einą pro šalį mo-
terys dangstėsi ausis arba su-
ko platų ratą aplink. O pilie-
tis iš padilbų apsidairo ir vėl
savo gražbylstę rodo.

— Ko jis dar dairosi?

— Che, juokingas klausi-
mas! — atkirto Anykštėnas.
— Dairosi, ar milicininko ne-
pamatys. Parų bijo.

— O visuomeninės organi-
zacijos? Negali jos padėti mi-
licijai?

— Jos, brol, pozityvaus ne-
utraliteto laikosi. Atseit, ne
mano klaukės, ne mano pu-
pos...

Gal ir teisybės Anykštėnas.
Bet man atrodo, kad Naujai-
siais Metais taip nebebus. Jau
aš pasistengsiu pažeisti ne-
utralumą ir padėsiu išgyven-
dinti visus ir visokius nenor-
malumus, kurie dar biaurola
puikų darbščių tarybinių
žmonių gyvenimą.

„KARSTAS DUSAS“

Redaktorius
Z. VALIAUSKAS

Svėdasų vidurinės mokyklos
VIII klasės mokiniai giliai
užuojautę reikšią klasės draugui
AMBRAZEVICIUI Rimantui,
jo tėveliui mirus.